

neboť kdo zná jednotlivé předměty neb součástky svého jmění a kdo re-
může tvrditi, že by ještě jiné majetkové věci byly zamlčeny neb zatajeny,
nemůže žádati přísedního udání jmění najmě pozůstalostního a nemůže
také naléhati na složení přísahy vyjevovací ve smyslu shora uvedeného
předpisu zákonného. Odvolací soud tedy, zamítнув odvolání, posoudil věc
po právní stránce správně.

Čís. 86.

**O prodloužení doby, na kterou bylo prozatímné opatření učiněno
(§ 391 ex. ř.), nelze žádati, když byla doba ta již uplynula.**

(Rozh. ze dne 12. března 1919, R II 27/19.)

V usnesení, jímž bylo povoleno prozatímné opatření, určen byl čas,
na který opatření se činí, do 1. prosince 1917. Teprve dne 29. listopadu
1918 navrhla strana ohrožená, aby jí lhůta ta byla až do 1. prosince 1921
prodloužena. — Návrhu tomu p r v ý s o u d (okresní soud ve Frýštátě)
vyhověl, r e k u r s n í s o u d (krajský soud v Těšíně) jej však zamítl. D ů -
v o d y: V § 391 ex. ř. nařízené určení času, jež obsahovati má povolení
prozatímného opatření, jest soudcovskou lhůtou podle § 123 c. ř. s. a
§ 78 ex. ř. Podle § 128 c. ř. s. mohou býti soudcovské lhůty soudem pro-
dlouženy, avšak návrh na prodloužení musí býti podán u soudu před vy-
pršením lhůty, jež má býti prodloužena, což se v tomto případě nestalo,
pročež bylo návrh na prodloužení lhůty jako opozděný zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu strany ohrožené.

D ů v o d y:

Doba do 1. prosince 1917, pro kterou prozatímní opatření bylo povo-
leno a omezeno, uplynula v den podání žádosti za prodloužení doby té,
t. j. dne 29. listopadu 1918. Ustanovení v usnesení prvního soudu, že toto
prozatímné opatření se povoluje pro dobu do 1. prosince 1917, jest pe-
važovati za lhůtu soudcovskou dle rozumu § 78 ex. ř. a § 123 c. ř. s.,
která byla soudcem vzhledem na potřeby stran stanovena, jak toho věc
vyžadovala. Tato lhůta mohla býti soudem i prodloužena. Uplynula-li
doba, pro kterou prozatímné opatření bylo povoleno, pak nastaly následky
uplynutí lhůty, aniž by bylo zapotřebí bývalo, zvláště to vysloviti, a ne-
bylo proto zapotřebí, by odpůrce strany ohrožené po uplynutí doby té
žádal za zrušení prozatímného opatření. Není nikde v exekučním řádu
ustanovení, že prozatímné opatření trvá, pak-li po uplynutí doby, pro
kterou prozatímné opatření bylo povoleno, za zrušení tohoto prozatím-
ného opatření se nežádá a toto se nevysloví. Není správné, tvrdí-li stě-
žovatel, že návrh na prodloužení doby, pro kterou prozatímné opatření
bylo povoleno, v případě tomto kdykoliv mohl býti podán, jelikož zákon
s uplynutím doby té žádných právních následků nespojuje. Tyto následky
nastanou uplynutím lhůty samy sebou a, by nenastaly, náleží dle § 78
ex. ř. a § 128 c. ř. s. straně, by se o to postarala a žádala před uplynutím
lhůty za její prodloužení. To se ale nestalo a jest tudíž usnesení soudu

rekursního odůvodněno a bylo proto bezdůvodnou stížnost strany ohrožené tohoto usnesení zamítnouti.

Čís. 87.

Šestiměsíční lhůta § 1162d obč. zák. platí i pro uplatňování nároku zaměstnavatelova na konvenční pokutu, sjednanou pro případ svémocného vystoupení zaměstnaného ze služby. — Lhůta ta jest preklusivní a dlužno k ní přihlížeti z povinnosti úřadu.

Smluvená konvenční pokuta může býti soudem zmírněna.

Povinnost odvolací stolice, přihlížeti i k odvolacím důvodům, jež nebyly sice výslovně pojmenovány, co do obsahu však doličeny.

Pokud smí odvolací soud i bez opakování důkazů oceňovati volně průvody, předsevzaté soudem dožádaným, a listinné důkazy.

(Rozh. ze dne 12. března 1919, Rv II 67/19.)

Ředitelka divadelní společnosti, která angažovala dne 1. července 1917 písemnou smlouvu žalovanou jako subretu na divadelní sezonu 1917—18 se závazkem, že jí tato zaplatí v případě, že by smlouvu porušila neb o své vůli z engagementu vystoupila, pokutu ve výši 5000 K, žalovala na zaplacení této pokuty, poněvadž jí žalovaná dne 2. srpna 1917 oznámila, že vystupuje ze svazku jejího divadla, a přijala engagement jinde. — **Prvý soud** (zemský soud v Brně) zamítl žalobu, jelikož přijal za prokázáno, že smlouva byla uzavřena pod resolutivní, ústně dojednanou podmínkou, že žalovaná musí, kdykoliv o to požádá, dostati dvou až tří denní dovolenou, a že žalobkyně v jednom určitém případě podmínce této nevyhověla. — **Odvolací soud** (vrchní zemský soud v Brně) vyhověl žalobě. Důkazu slyšením stran ve stolici první provedeného neopakoval; jelikož však důkazy svědecké byly provedeny před soudem dožádaným, pokládal se za oprávněna, důkazy tyto a ve spojení s nimi i důkaz slyšením stran samostatně oceniti, a na základě tomto přijal za prokázáno, že svrchu uvedená podmínka mezi stranami ujednána nebyla a že žalovaná tudíž, opustivši podnik žalobkyně, smlouvu svémocně zrušila. V důvodech se praví dále: Ve směru formálním má odvolací soud za to, že odvolání strany žalující nelze posuzovati pouze z důvodů odvolacích výslovně jako takových v odvolání uvedených, jelikož odvolatelka pod titulem nesprávného právního posouzení věci brojí zároveň proti nesprávnému ocenění důkazů, poukazujíc jmenovitě na výpovědi vyslechnutých svědků C. a D. Poněvadž důvod odvolací tvoří každé tvrzení odvolatelovo v odvolání uvedené, jímž odůvodňuje strana, s rozsudkem soudu prvního nespokojená, své odvolání, pokládá odvolací soud, stojí na stanovisku, že důvodem odvolacím v technickém slova smyslu, je vše to, co považuje odvolatel za vlastní příčinu vadnosti naříkaného rozsudku, za svou povinnost, aby přezkoumal, zda-li byly výpovědi zmíněných dvou svědků soudem první stolice správně oceněny. Se zřetelem k ustanovení § 1162 d) obč. zák. (třetí novela) nepokládá soud odvolací za to, že žalující strana byla povinna, domáhati se zaplacení konvenční pokuty do 6 měsíců od uplynutí onoho dne, kdy tento svůj nárok mohla uplatniti. Kdyby mělo platiti toto posléze citované ustanovení zá-